

יותם לוינזון (כן, ההוא) ישב בחדר העבודה שלו. אף לא אחד מהספרים שלו מונח על המדף הבודד מאחוריו. גם לא הלהיט הכי גדול שלו, "לילות של נס" עליו מבוססות סדרות בארבע ארצות, ועליו התנהל מסע ומתן לעיבודו לסרט. על הכן שלידו, הסקיצות האחרונות של עמוד האמצע של הרומן הגרפי אותו התחיל זה מכבר. מולו תרשים העלילה, והוא מוודא שהוא לא סטה ממנה ונסחף, כפי שקורה לו לא פעם, אחרי הציור. קל מאוד להוסיף משהו לגרפיקה, ולהידלק על איזה רעיון, אבל יותם מכיר כבר את מחילת הארנבת הזו. עדיף להיצמד לתוכנית, לפחות אם הרעיון הוא לעמוד בלוח הזמנים. לוח הזמנים אמר באותו ערב, שנותרו לו פחות מחודשיים על מנת לסיים את העבודה, ואם זה נשמע כמו הרבה זמן, הוא יתאר לכם בפרוטרוט עד כמה מעט זה. נועה שמעה את הנאום הזה כל כך הרבה פעמים, שהיא כלל לא טורחת להישאר ולהקשיב. אם צריך לתלות כביסה, אז צריך ולא חייבים לעשות מזה סיפור דיקנסי.

יותם הניח את המחברת בה הוא מתחזק את העלילה, וניגש לכן הציור. זה לא יהיה מה שבסופו של דבר יודפס, אלא גירסה גסה של המוצר המוגמר. ובכל זאת, גם בזה יותם צריך להשקיע מאמץ ולרדת קצת לפרטים. הוא פתח את דלת החדר וקרא אל חלל הדירה. "אני מתחיל!"

"אוקיי!" הדהד קולו של יוגב, ללא ספק מעמדת המחשב, אליה הוא דבוק רוב שעות היום. יותם מצייר מתוך תמונה שיושבת לו בראש. הוא לא מתחיל משהו אבסטרקטי, אלא מצייר בדיוק את מה שהוא רואה בעיני רוחו, החל בדמויות וכלה בגוון של וילון שאולי מציץ מאחוריהן. כחצי שעה לתוך העבודה, הוא עצר והביט על הדף. הוא הנהן בתשובה למחשבה האם יש מקום לטקסט, מבלי לוותר על חלק משמעותי מהציור. עברה לה עוד שעה, ויותם הרגיש שבשביל טיוטה זה יותר ממספיק. הוא יצא מהחדר בדיוק כשנועה באה להזמין אותו לאכול ארוחת ערב.

ליד השולחן, הוא ניסה ליצור קשר עין עם בנו. "אם אני יכול לשים את העפרונות והצבעים בצד לחצי שעה, לא נראה לך שאתה יכול להניח את הטלפון איפשהו?"

בתגובה, יוגב גלגל את עיניו והניח את הטלפון ליד הצלחת שלו. נועה חיכה את החיוך הסרקסטי שלה, ויותם החליט לא לשדל אותה להסביר. במקום, הוא התרכז בחביתה והסלט. שוב הוא שכח לאכול מהבוקר. לא פלא שהוא עדיין שחף, בגיל שלושים ושבע.

"ראיתי את הציור שלך, נועה אמרה. "יפה. אבל קצת מפחיד, לא? אתה לא כותב סיפור אימה, נכון?"

יותם כמעט נחנק מצחוק. "רחוק מזה." הוא ניגב את הפה עם מפית נייר. "זה אפילו קצת קומי. מין מדע בדיוני אורבני." וכשהוא הבחין במבט שנתן לו יוגב, המשיך. "אורבני זה עירוני. למרות שזה מדע בדיוני, הסיפור מתרחש בעיר כמו שלנו, על כדור הארץ. ממש כאן בישראל."

"א-הא."

"אז מה בעצם הציור הזה אומר?" נועה המשיכה.

"כרגע, לא הרבה ככה בפני עצמו. עוד יהיה שם טקסט. אבל זו סצנה שבה הגיבור נמצא בסכנה. הוא אמור לבחור לאיזה כיוון לפנות, ואין לו מספיק מידע בנקודת הזמן הזו."

יותם הלך למיטה בהרגשה של סיפוק מיום מוצלח במיוחד. גם הוא עמד במשימה שלו, גם קיבל הערות חיוביות מנועה ואפילו הצליח להחליף מילה או שתיים עם יוגב לפני שברח מהשולחן בחזרה אל המשחק שלו. הוא אפילו הצליח להישאר קצת ער, ולחשוב על המשימה של מחר. בראשו כבר עלו כמה רישומים ורעיונות לגבי איך ליישם אותם על הדף.

בבוקר, יותם חזר לחדר העבודה והסיר את הדף מאתמול מהכן, מתוך כוונה להחליף אותו בחדש, אבל הוא עצר באחת והביט על הדף בהלם מוחלט. "נועה!" הוא קרא, וזכר שהיא כבר בעבודה. יוגב היה בבית הספר, והוא לא ידע מה לעשות עם עצמו מרוב תדהמה. מה קרה לציור?! מה, אני על איזה סם הזיה? אולי לא התעוררתי? הציור על הדף נראה שונה לחלוטין מאיך שהוא זכר אותו. הקווים, התנועה, הכל בסגנון שלו. אבל זה לא מה שהוא צייר! הגיבור שלו, שאמור להביט אל הקורא בבעתה, כבר פנה לשמאל והתחיל לרוץ. לא רק שהוא לא היה אמור להיות כבר בשלב ההחלטה, ההחלטה בתסריט של יותם היא בדיוק להיפך!

הוא התיישב על הכיסא ובהה בדף דקות ארוכות ללא הגה. מה לעזאזל קורה פה? יותם ניסה לעבור על כל הפעולות שלו מיום האתמול, ולא זכר דבר שיצא מגדר הרגיל. סמים הוא לא לוקח, אלכוהול הוא לא שותה. הוא היה עירני וצלול לחלוטין. ובכל זאת.. משהו קרה. אבל מה? הוא קם ויצא אל המרפסת, התהלך מצד לצד. כל ארבעת המטרים שלה. הדקות הרגישו כמו שעות, עד שבאחת וחצי, יוגב נכנס לדירה, זרק את התיק שלו מהדלת, לאורך המסדרון, ועד שהוא נחבט בדלת חדרו ונפל שדוד על הרצפה לידה. "מה יש לאכול?"

יותם נכנס ואמר. "אתה יכול להסביר לי משהו?"

יוגב משך בכתפיו.

"יש מצב שנכנסת לחדר העבודה שלי אתמול בערב? תגיד את האמת. אני אכעס יותר אם תשקר."
"לא נכנסתי."

"אתה בטוח?" יותם משך את סוף המילה. "שוב, אם נכנסת – לא סוף העולם. אבל רק תגיד לי את האמת בבקשה."

"מ'תה רוצה ממני? לא נכנסתי לחדר שלך! אני לא משקר!"

"בסדר." יותם הסתובב לרגע אבל חזר אל בנו. "פשוט... היום גיליתי שמישהו שינה לי ציור. זה מאוד הרגיז אותי, אבל עכשיו אני רגוע. אז אם התחשק לך לצייר, ועשית משהו, רק תגיד לי ואני אסלח לך."

"אתה תמיד מאשים אותי בהכל!" יוגב צעק, הסתובב והלך אל חדרו, טרק את הדלת והתיישב בכבודות על המיטה. יותם הבטיח לעצמו שילך להשלים איתו כשירגע מעט, ונכנס שוב לחדר העבודה. הוא הניח דף חדש על הכן וחזר על הציור, עליו עבד אתמול. נועה הספיקה לחזור, להיכנס לחדר העבודה ולצאת לפחות שלוש פעמים, עד שיותם שם לב שכבר מאוחר. כשהוא סיים שוב עם הציור, הוא הלך לחדרו של יוגב, שכבר היה שקוע בשינה. מאוכזב, הוא הלך לבדוק מה קורה עם נועה, אבל היא קראה במיטה ואמרה שאין לה מצב רוח לכלום. בלית ברירה, הוא התקלח, ונכנס למיטה בעצמו. אחרי כחצי שעה ללא רגיעה, הוא החליט שכדי להיות בטוח לגמרי ששום דבר לא יקרה לציור, הוא ישאר ער, בחדר העבודה עד הבוקר.

בשעה ארבע ושבע דקות, לא חל כל שינוי בציור, אבל יותם נכנע לעייפות ועצם את עיניו. הוא התעורר בבהלה, והביט בטלפון. ארבע ושמונה עשרה דקות. נשם לרווחה והביט בציור. "מה?!" ברחו לו צעקה מהפה. הוא מיד התחרט, אבל נועה כבר היתה ליד הדלת.

"תגיד, נפלת על הראש? מה אתה צועק?"

"סליחה," הוא לחש הכי חזק שהיה יכול "תראי! תראי את זה!" הוא הצביע אל עבר כן הציור.

"אני רואה, מה הבעיה? התחרטת?"

"לא התחרטתי." הוא קם ואחז בדף בידיים רועדות. "הציור השתנה. אני יושב פה לילה שלם, נרדם לעשר דקות, והציור השתנה."

נועה הנידה את ראשה. "ישבת פה ומה, עישנת איזה משהו? מה זאת אומרת 'השתנה'? או שצירית משהו ושכחת או שאנ'לא יודעת מה." היא הסתובבה. "יאללה, אולי אצליח לישון עוד שעה. תפסיק לצעוק."

"אני לא... יותם נאנח. "לא התחרטתי." הוא אמר, בעיקר לעצמו.

כשנועה חזרה מהעבודה, יותם חיכה לה בסלון והתעקש לדבר. "בסדר, אבל אנחנו מקפלים כביסה." היא התוותה את תנאי הועידה.

"תשמעי, אני לא משוגע, ולא מסומם. אבל משהו קרה, וזאת פעם שניה כבר. רבתי עם יוגב בגלל שחשבתי שהוא צייר לי שם על הדף."

"עכשיו אני מבינה על מה הוא התלונן בדרך לבית הספר."

"לא הספקתי לדבר איתו, כי תיקנתי את הציור, אבל הלילה זה שוב קרה, ואני... הוא הניף ידיים לאוויר בתסכול.

"אני משתגע פה. איך זה יכול להיות? כבר חיפשתי כל מיני מתקשרים וכאלה, זה לא טבעי!"

נועה סימנה לו שהגיע הזמן לקפל משהו. "אני לא יודעת מה להגיד על זה. אני מאמינה לך שזה מה שחווית, אבל אין לזה הסבר, נכון? אולי אתה רוצה שנדבר עם מישהו?"

יותם הניח את הבגד על השולחן. "לדבר עם מישהו? מה, את חושבת שאני עובר איזה משבר פסיכולוגי? אני עובר משבר מטאפיזי פה. אני לא רוצה לדבר עם מישהו." הוא סימן גרשיים באוויר. "אני רוצה שאת תעזרי לי להבין מה קרה."

נועה לקחה אוויר ונאנחה. "תמשיך לקפל, ותן לי לקרוא את הסיפור שלך. אולי... לא יודעת... לפחות אני אבין במה אתה מתעסק."

יותם הביא את המחברת עם ציוני הדרך של העלילה, ואת הסקיצות הקודמות אותן סיים והניח אותם לפניה. הוא התיישב שוב, מול ערמת הכביסה והמשיך לקפל, בשעה שנועה עברה על הטקסטים והציורים בשקט. אחרי שהספיק לסיים את רוב הקיפול, נועה הרימה את מבטה אליו.

"מתי כתבת את כל זה?"

"מה זה 'כל זה'? זה רק חצי סיפור. יש עוד."

"לא. אני שואלת מתי! באיזה תאריכים כתבת את זה?" היא נפנפה במחברת שלו.

"מה זה משנה? מה זה קשור בכלל? כתבת את הרוב לפני איזה חודש. אולי קצת יותר."

"ואתה לא שם לב למשהו די בולט פה?"

יותם משך בכתפיו. "מאיזה בחינה, בולט?"

"אתה סופר! אתה רוצה לומר לי שאתה לא שם לב למשהו שחוזר בכתובה שלך, הזאת?" היא נענעה שוב את המחברת. "אתה כותב את החיים שלנו, כאן ועכשיו."

"מה פתאום?" הוא נזעק. "מה, גם הטקסט השתנה?" הוא הושיט את ידו לקבל את המחברת. נועה משכה אותה בחזרה אליה.

"אתה לא כותב פה על יותם ונועה ויוגב." היא אמרה. "אבל תשים לב לסיפור. זה אחד לאחד מה שקורה עם כולנו בחודש האחרון. ואתה רוצה לומר לי שסיימת לכתוב את לפני?"

"כן! אבל אני..." הוא עצר. אלוהים אדירים! היא צודקת! "מה... מה קורה פה?"

"תראה" היא הצביעה על דף עם תאריך. "הילד הזה, בסיפור שלך שבר שן. יומיים אחר כך יוגב שבר את השן, זוכר? והנה, דף אחר כך אתה מתאר את הריב שלנו באוטו! אבל זה לפני!"

הם ישבו בסלון בשקט. נועה המשיכה לקרוא במחברת, ויותם הריץ סצינה אחרי סצינה בראשו. היא צודקת הוא הודה. אבל איך? נועה שברה את הדממה.

"הגיבור שלך! הוא הדמות המבוגרת."

"כן... ו?"

"ו...נו? אמרת שהיא בסכנה והיא חייבת לבחור לאן לפנות, ואין לה את כל המידע."

"אז רגע, את אומרת שאני בסכנה? אני הגיבור?"

"אולי," נועה הרימה את הדף עם הציור שהשתנה. "אולי אתה אמור להקשיב למשהו? אולי מישהו מנסה לומר לך משהו? אמרת שהציור אפילו לא מתאים לסיפור, נכון? אז אולי אתה מקבל כאן ספויילר שכדאי לך לשנות את הבחירה של הגיבור?"

"מי אומר לי? אלוהים? ועל איזו בחירה? מה אני בכלל אמור לבחור?"

עוד כמה דקות עוברות השקט, לפני שיותם קם, חוטף מכה חזקה בברכו מהשולחן ובעודו מקפץ על רגל אחת הוא מצביע על הציור. "תראי... אח... תראי מה ציירתי!" הוא מגיע אליה ומתיישב לצידה. הוא מצביע על דמות ברקע של הגיבור. "את יודעת מי זה? בטח שלא, לא חשוב. זה דיוויד ג'ונסטון, מפיק סרטים בארה"ב. הייתי צריך מישהו שמן וחצי קרח כזה ברקע, אז ציירתי אותו מזיכרון. הוא באתר של איזה סוכן שדיבר איתנו על 'לילות של נס'. אז ציירתי אותו, ותראי מה הוא עושה בציור שהשתנה..."

יותם ניתק את הטלפון ונשען אחורה באנחה. "אני לא מאמין שעשיתי את זה."

נועה הניחה את ידה על ירכו. "גם אני לא, אבל אי אפשר היה לקחת את הסיכון, נכון? ומה שאול אמר כשפתאום אמרת לו שאתה לא מעוניין למכור?"

יותם הרים את הדף עם הציור. "הוא אמר לי 'קיווייתי שתגיד את זה. הג'ונסטון הזה כבר דקר כמה אנשים בגב עם חוזים כאלה'."